

Zadeva C-710/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. september 2019

Predložitveno sodišče:

Conseil d'État (Belgija)

Datum predložitvene odločbe:

12. september 2019

Pritožnik:

G. M. A.

Nasprotna stranka v pritožbenem postopku:

État belge (Ministre de l'Asile et de la Migration)

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF.
(DRŽAVNI SVET, ODDELEK ZA UPRAVNE SPORE)**

[...] (ni prevedeno)

SODBA

[...] (ni prevedeno)

I. Predmet vloge

Oseba G.M.A. je 1. avgusta 2018 vložila kasacijsko pritožbo zoper sodbo št. 206.186 z dne 28. junija 2018, ki jo je izreklo Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci, Belgija) [...] (ni prevedeno).

II. Postopek pred Conseil d'État (državni svet)

[...] (ni prevedeno)

III. Koristna dejstva za preučitev zadeve

Iz ugotovitev izpodbijane sodbe izhajajo naslednje:

„Tožeča stranka je 27. oktobra 2015 vložila prošnjo za izdajo potrdila o vpisu kot iskalec zaposlitve. Ta prošnja je bila dopolnjena 12. novembra 2015. Dne 18. marca 2016 je tožena stranka sprejela odločbo o zavrnitvi prebivanja, daljšega od treh mesecev, skupaj z odločbo o vrnitvi. Ta odločba, ki je izpodbijana odločba, je obrazložena tako:

„Se zavrne, ker

ne izpolnjuje pogojev, ki se zahtevajo za pridobitev pravice do prebivanja, daljše od treh mesecev, kot državljan Unije: Zainteresirana oseba je vložila prošnjo za izdajo potrdila o vpisu kot iskalec zaposlitve. V utemeljitev svoje prošnje je predložila potrdilo o vpisu kot iskalec zaposlitve pri Actiris, svoj življenjepis in prijave na delovna mesta, vendar ti dokumenti glede na njegov osebni položaj ne dokazujejo resnične možnosti, da se zaposli. Čeprav se je zainteresirana oseba vpisala pri Actiris, da bi povečala svoje možnosti za zaposlitev, noben odgovor na prijave na delovno mesto namreč ne kaže na to, da obstaja resnična možnost, da se zaposli. [...] (ni prevedeno)“.

Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), ki mu je bila predložena tožba, je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbo za odložitev izvršitve in razglasitev ničnosti zgoraj navedene odločbe z dne 18. marca 2016.

Na podlagi nove prošnje z dne 25. aprila 2016 je bilo pritožniku 6. maja 2016 izdano potrdilo o prijavi.

IV. Dopustnost pritožbe

[...] (ni prevedeno) pritožnik je navedel [...] (ni prevedeno), da ima še vedno interes za razglasitev ničnosti, pri čemer je trdil, da bi se v takem primeru štelo, da je od 27. oktobra 2015, kar je datum vložitve prve prošnje, zakonito prebival, kar vpliva na pridobitev pravice do stalnega prebivanja po koncu petletnega obdobja nepretrganega zakonitega prebivanja“, [...] (ni prevedeno)[...] (ni prevedeno).

Odločitev Conseil d'État (državni svet)

[...] (ni prevedeno)

Pritožba je torej dopustna.

V. *Edini pritožbeni razlog*

Trditve strank

Pritožnik navaja edini pritožbeni razlog, in sicer kršitev člena 149 ustave, člena 40(4), prvi pododstavek, točka 1, in člena 39/65 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement des étrangers et l'éloignement des étrangers (zakon o vstopu na ozemlje države, prebivanju, nastanitvi in odstranitvi tujcev), člena 50(2), točka 3, arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (kraljevi odlok z dne 8. oktobra 1981 o vstopu na ozemlje države, prebivanju, nastanitvi in odstranitvi tujcev), člena 45 [PDEU], členov 41 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, členov 15, 31 in 34 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, splošnih načel primarnosti prava Evropske unije in polnega učinka direktiv.

V prvem delu pritožnik v zvezi z izpodbijano sodbo očita, da je bilo v njej ugotovljeno, da člen 45 [PDEU], kakor se razlaga v sodni praksi Sodišča Evropske unije, ne določa minimalnega roka, ki ga mora imeti iskalec zaposlitve, zato da se lahko seznanijo s prostimi delovnimi mesti v državi članici gostiteljici, in sicer minimalni rok, med katerim ni dolžan predložiti dokaza, da ima resnično možnost, da se zaposli, saj sodna praksa Sodišča Evropske unije, zlasti sodba [z dne 26. februarja 1991 Antonissen [C-292/89, EU:C:1991:80], nima tega pomena.

Po mnenju pritožnika bi morala izpodbijana sodba upoštevati, da polni učinek načela prostega pretoka iz člena 45 [PDEU] državam članicam nalaga obveznost, prvič, da iskalcu zaposlitve dajo razumen rok, ki mu omogoča, da se seznanijo s prostimi delovnimi mesti, ki bi lahko bila zanj primerna, in da sprejme ustrezne ukrepe, da bi se zaposlil, drugič, da sprejmejo, da rok za iskanje zaposlitve nikakor ne more biti krajši od šestih mesecev, in, tretjič, da dovolijo prisotnost iskalcev zaposlitve na svojem ozemlju več čas trajanja tega roka, ne da bi zahtevale, da ta predloži dokaz, da ima resnično možnost, da se zaposli.

Pritožnik trdi, da iz členov 7(3), 11 in 16 Direktive 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004, ki urejajo podobne položaje, izhaja, da roka, krajšega od šest mesecev, ni mogoče šteti za dovolj razumnega, in da je treba, če obstaja dvom o obstoju in obsegu take obveznosti, ki je nujna za zagotavljanje polnega učinka načela prostega pretoka iz člena 45 [PDEU], vprašati Sodišče Evropske unije o skladnosti nacionalnega prava s to določbo v tem smislu:

„Ali je treba člen 45 [PDEU] razlagati in uporabiti tako, da ima država članica gostiteljica obveznost, prvič, da iskalcu zaposlitve da razumen rok, ki mu omogoča, da se seznanijo s prostimi delovnimi mesti, ki bi lahko bila zanj primerna, in da sprejme ustrezne ukrepe, da bi se zaposlil, drugič, da sprejme, da rok za iskanje zaposlitve nikakor ne more biti krajši od šestih mesecev, in, tretjič, da dovoli prisotnost iskalcev zaposlitve na svojem

ozemlju več čas trajanja tega roka, ne da bi zahtevala, da ta predloži dokaz, da ima resnično možnost, da se zaposli?“

Nasprotna stranka v odgovor na to trdi, da drugače od razumevanja pritožnika izpodbijana sodba ni štela, da pravo Evropske unije ne nalaga minimalnega roka, ki državljanu druge države članice omogoči, da najde zaposlitev, ampak da navedeno pravo določa „razumni rok“, ki je lahko šest mesecev glede na nacionalno zakonodajo, tako da se za tak rok ne zdi, da je „*de facto* minimum, ki ga zahteva pravo Skupnosti“. Meni, da pri taki presoji pravo nikakor ni bilo napačno uporabljeno.

Pojasnjuje, da sodna praksa Sodišča, ki jo navaja pritožnik, temelji na „neobstoju določbe Skupnosti“ in na razumnosti roka, določenega z zadevno nacionalno zakonodajo, tako da ni dokazano, da člena 45 [PDEU] ne bi bilo mogoče razlagati drugače kot tako, da določa minimalni rok šest mesecev. Poleg tega po mnenju nasprotne stranke razumnosti roka, danega iskalcu zaposlitve, ki nujno izhaja iz suverene presoje dejstev, ni mogoče izpodbijati na kasacijski stopnji, razen če bi se Conseil d'Etat (državni svet) pozvalo, naj odloči namesto Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), za kar pa ni pristojno. Nasprotna stranka trdi, da je v izpodbijani sodbi ugotovljeno, da pritožnik v okviru svoje prošnje ni predložil niti najmanjšega dokaza o resnični možnosti, da se bo zaposlil, iz česar se implicitno, vendar gotovo izpelje, da pritožnik ne dokaže, zakaj konkretno bi bil rok, ki ji je v tej zadevi še ostal, da dokaže, da izpolnjuje pogoje za pravico do prebivanja, nerazumen, saj taka obrazložitev niti ni bila izpodbijana niti je ni mogoče izpodbijati na kasacijski stopnji, iz tega pa izhaja, da je prvi del pritožbenega razloga neutemeljen.

Nasprotna stranka iz tega prav tako sklepa, da vprašanje za predhodno odločanje, ki ga predlaga pritožnik, ni pomembno za izid spora in ga zato ni treba predložiti Sodišču Evropske unije.

V repliki pritožnik pojasnjuje, da presoja razumnosti roka, ki je iskalcu zaposlitve priznan v belgijskem pravu, postavlja vprašanje razlage prava Evropske unije, ki neposredno vpliva na skladnost člena 40(4) zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 in člena 50(2), točka 3, kraljevega odloka z dne 8. oktobra 1981 s členom 45 [PDEU]. Po mnenju pritožnika to vprašanje razlage ni odvisno izključno od suverene presoje dejstev in bi ga moralo biti mogoče preučiti na kasacijski stopnji, da bi se ugotovilo, ali je bilo v izpodbijani sodbi pravo napačno uporabljeno, zlasti ali je šlo za napačno kvalifikacijo.

V drugem delu[...] (ni prevedeno)[...] (ni prevedeno)[...] (ni prevedeno). [ta drugi del je Conseil d'État (državni svet) zavrnilo].

V tretjem delu pritožnik izpodbijani sodbi očita, da je v njej ugotovljeno, da nadzor zakonitosti, uveden s členom 39/2 zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980, preprečuje upoštevanje zaposlitve pritožnika pri Evropskem parlamentu 6. aprila 2016 (po tem, ko je nasprotna stranka sprejela odločitev), ki

kaže na to, da pri pritožniku obstaja resnična možnost, da se zaposli, in torej nasprotuje obrazložitvi odločitve nasprotne stranke. Po mnenju pritožnika člena 15 in 31 zgoraj navedene Direktive 2004/38/ES, člena 41 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter splošni načeli primarnosti prava Unije in polnega učinka direktiv Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) nalagajo, da upošteva nova dejstva v okviru ničnostne tožbe in da ne uporabi vseh nasprotujočih določb ali pravil nacionalnega prava.

Pritožnik trdi, da iz sodne prakse Sodišča Evropske unije izhaja, da je treba člena 15 in 31 Direktive 2004/38/ES in člena 47 Listine o temeljnih pravicah razumeti tako, da iz njih izhaja izčrpna preučitev vseh dejstev in okoliščin, vključno s primernostjo predvidenega ukrepa, in da morajo nacionalna sodišča, ki nadzirajo zakonitost odločitev, sprejetih na podlagi evropskih pravil na področju prostega pretoka oseb, upoštevati nova dejstva, za katere izvedo po sprejetju svojih odločitev. Pritožnik trdi, da so nacionalna sodišča, če je določba ali pravilo nacionalnega prava v nasprotju s pravilom prava Unije, dolžna ne uporabiti nasprotujoče določbe ali pravila nacionalnega prava, da bi bilo treba v izpodbijani sodbi ne glede na vsakršno nasprotujoče nacionalno postopkovno pravilo upoštevati zaposlitev pritožnika pri Evropskem parlamentu 6. aprila 2016 (po tem, ko je nasprotna stranka sprejela odločitev), ki je kazala na to, da pri pritožniku obstaja resnična možnost, da se zaposli, in je nasprotovala torej obrazložitvi odločitve nasprotne stranke.

Po mnenju pritožnika, da je treba, če obstaja dvom glede obstoja obveznosti, ki jo ima Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), da upošteva nova dejstva v okviru ničnostne tožbe na podlagi členov 15 in 31 Direktive 2004/38/ES ter členov 41 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter splošnih načel primarnosti prava Unije in polnega učinka direktiv, in obveznosti, da se po potrebi ne uporabijo vse nasprotujoče določbe ali pravila nacionalnega prava, Sodišču Evropske unije predložiti to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali je treba člena 15 in 31 Direktive 2004/38/ES, člena 41 in 47 Listine o temeljnih pravicah ter splošni načeli primarnosti prava Unije in polnega učinka direktiv razlagati in uporabiti tako, da imajo nacionalna sodišča držav članic obveznost, da v okviru ničnostne tožbe zoper odločbo, s katero se državljanu Unije ne prizna pravice do prebivanja, daljšega od treh mesecev, upoštevajo nova dejstva, ki so nastala po tem, ko so nacionalni organi sprejeli odločitev, če ta lahko spremenijo položaj zadevne osebe tako, da ni več dovoljeno omejevanje pravic te osebe do prebivanja v državi članici gostiteljici?“

[...] (ni prevedeno) [ugovor nedopustnosti, ki ga Conseil d'État (državni svet) ni sprejelo][...] (ni prevedeno)

Nasprotna stranka trdi, da je upravni sodnik ravnal pravilno, ko ni upošteval dejstva, glede katerega ni sporno, da ni bil pred tem predložen upravi, da mu člen

39/2(2) zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 prepoveduje, da izvede nadzor v okviru neomejene sodne pristojnosti, in omejuje njegovo pristojnost na strog nadzor zakonitosti [...] (ni prevedeno).

[...] (ni prevedeno)

V repliki pritožnik trdi [...] (ni prevedeno), da „člena 15 in 31 Direktive 2004/38/ES, člen 47 Listine o temeljnih pravicah ter splošna načela primarnosti prava Unije, polnega učinka direktiv in spoštovanja pravic obrambe nasprotujejo nacionalni praksi, v skladu s katero nacionalna sodišča pri preverjanju zakonitosti odpovedi prebivanja, odrejeni proti državljanu druge države članice, niso dolžna upoštevati dejanskih okoliščin, do katerih je prišlo po tem, ko so pristojni organi sprejeli odločbo, če bi te okoliščine pomenile, da obstaja pravica zadevne osebe do prebivanja“ [...] (ni prevedeno), da „sodna praksa, ki jo navaja nasprotna stranka, ne vsebuje nobenega sklica na sodno prakso Sodišča iz sodb z dne 29. aprila 2004, Orfanopoulos in Oliveri (C-482/01 in C-493/01, EU:C:2004:262) in z dne 11. novembra 2004, Cetinkaya (C-467/02, EU:C:2004:708), ki omenja obveznost, da se v okviru ničnostne tožbe upoštevajo nove okoliščine, ki so nastale po tem, ko so nacionalni organi sprejeli odločitev“ [...] (ni prevedeno).

Odločitev Conseil d'État (državni svet)

Prvi del

Pritožnik trdi, da bi moralo Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), zato da bi imelo svobodno gibanje delavcev, določeno v členu 45 [PDEU], polni učinek, odločiti, da ta določba nasprotni stranki nalaga „obveznost, prvič, da iskalcu zaposlitve da razumen rok, ki mu omogoča, da se seznanji s prostimi delovnimi mesti, ki bi lahko bila zanj primerna, in da sprejme ustrezne ukrepe, da bi se zaposlil, drugič, da sprejme, da rok za iskanje zaposlitve nikakor ne more biti krajši od šestih mesecev, in, tretjič, da dovoli prisotnost iskalcev zaposlitve na svojem ozemlju več čas trajanja tega roka, ne da bi zahtevala, da ta predloži dokaz, da ima resnično možnost, da se zaposli“.

Ta kritika ne pomeni, da gre za presojo dejstev, kot trdi nasprotna stranka. Potrebna je določitev obsega zgoraj navedenega člena 45.

Zato je Sodišču Evropske unije treba predložiti vprašanje za predhodno odločanje, ki ga predlaga pritožnik. To vprašanje je potrebno za rešitev spora. Če namreč Sodišče odgovori, da je treba člen 45 Pogodbe o delovanju Evropske unije razlagati tako, da nalaga obveznosti, ki jih je navedel pritožnik, je prvi očitek utemeljen.

Drugi del

[...] (ni prevedeno)

[Drugi] del[...] (ni prevedeno) [...] (ni prevedeno) ni utemeljen.

Tretji del

Nadzor zakonitosti, določen v členu 39/2(2) zakona z dne 15. decembra 1980, Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) prepoveduje, da upošteva dejstva, ki so nastala po sprejetju odločitve, katere ničnost se zahteva, in za katera organ ni vedel, ko je odločal.

Pritožnik v bistvu trdi, da člena 15 in 31 Direktive 2004/38/ES zahtevata nadzor, ki bi sodišču dopuščal, da upošteva dejstva, ki so nastala po sprejetju odločitve, s katero je bila zavrnjena pravica do prebivanja, daljšega od treh mesecev, in ki bi bila taka, da bi lahko dokazala obstoj take pravice.

Po mnenju pritožnika člen 39/2(2) zakona z dne 15. decembra 1980 ni pravilno prenesel členov 15 in 31 Direktive 2004/38/ES, ker Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) ne dopušča, da upošteva taka dejstva.

[...] (ni prevedeno)

Pritožnik ima interes, ki se zahteva za ta očitek. Če bi bil namreč utemeljen, sodišču ne bi bilo treba vzeti pristojnosti, ki mu je zakon ne podeljuje, kot trdi nasprotna stranka, ampak odpraviti prepoved, ki zanj velja, da upošteva dejstva, ki so nastala po sprejetju odločitve, s katero je bila zavrnjena pravica do prebivanja, daljšega od treh mesecev, in ki bi bila taka, da bi lahko dokazala obstoj take pravice.

Da bi se ugotovilo, ali je pomen, ki ga pritožnik daje evropskemu pravu, pravilen, je treba [...] (ni prevedeno) [Sodišče] [...] (ni prevedeno) prositi za razlago prava Unije.

[...] (ni prevedeno)

IZ TEH RAZLOGOV

JE CONSEIL D'ÉTAT (DRŽAVNI SVET) ODLOČILO:

[...] (ni prevedeno)

Na podlagi člena 267, tretji odstavek, [PDEU] se Sodišču Evropske unije predložita ti vprašanji za predhodno odločanje:

1. „Ali je treba člen 45 Pogodbe o delovanju Evropske unije razlagati in uporabiti tako, da ima država članica gostiteljica obveznost, prvič, da iskalcu zaposlitve da razumen rok, ki mu omogoča, da se seznanji s prostimi delovnimi mesti, ki bi lahko bila zanj primerna, in da sprejme ustrezne ukrepe, da bi se zaposlil, drugič, da sprejme, da rok za iskanje zaposlitve nikakor ne more biti krajši od šestih mesecev, in, tretjič, da dovoli prisotnost

iskalcev zaposlitve na svojem ozemlju več čas trajanja tega roka, ne da bi zahtevala, da ta predloži dokaz, da ima resnično možnost, da se zaposli?“

2. „Ali je treba člena 15 in 31 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, člena 41 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter splošni načeli primarnosti prava Unije in polnega učinka direktiv razlagati in uporabiti tako, da imajo nacionalna sodišča držav članic obveznost, da v okviru preučitve ničnostne tožbe zoper odločbo, s katero se državljanu Unije ne prizna pravice do prebivanja, daljšega od treh mesecev, upoštevajo nova dejstva, ki so nastala po tem, ko so nacionalni organi sprejeli odločitev, če ta lahko spremenijo položaj zadevne osebe tako, da ni več dovoljeno omejevanje pravic te osebe do prebivanja v državi članici gostiteljici?“

[...] (ni prevedeno)

[podpisi]